

VIRELLET

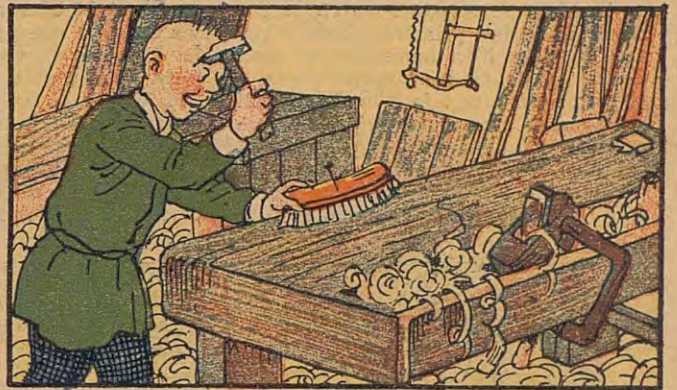
SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

EN EL PECAT, LA PENITÈNCIA

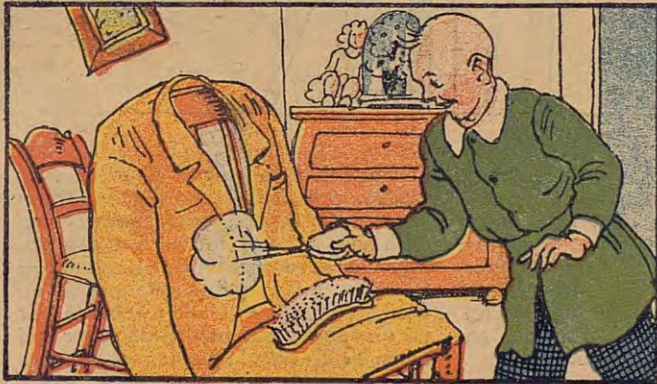
per MIRET

— Prepara'm el trajo, Elena que me'n vaig a la verbena.

— Faré, amb eix parell de claus, dels seus mastegots les paus.

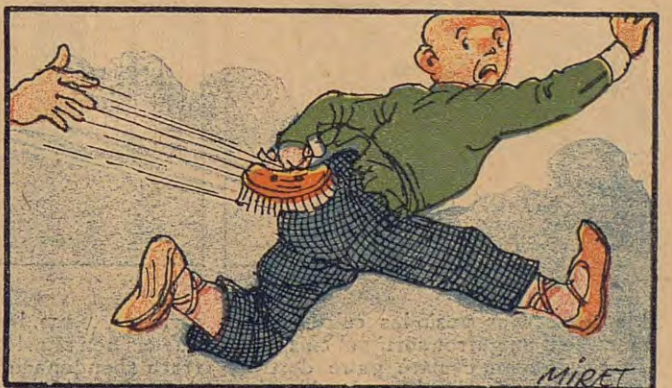
— Ple de pols ho trobarà i raspallar-ho voldrà.

— Raspalla't ben bé el vestit per fer goig aquesta nit.

— El meu vestit sembla un popl Me la pagarà aquest cop!

! el raspall tal força ha pres que li ha fet... dos forats més.

MIRET

El cosí d'en Jaumet

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

També veieren aparèixer en la penombra de les primeres llums matinals, l'ombra d'un homenàs que molt decidit caminava en direcció a ells, i es creuaren. Quan ja s'havien deixat mútuament enrera, el pagesàs es repensà i sobtadament es girà cridant als nois: — Ei, minyons!... a on aneu tan de matí? I ells li respongueren que a aquell poble que es veia des d'allí.

El pagesà compregué que no s'havia errat, ja que per la manera de parlar i vestir es veia que no eren del país, i tot seguit entrà en conversa i s'hi féu simpàtic pel que els nois li contaren tot el que els succeïa i el que havien pensat fer. L'homenàs pensà que ni feta d'encàrrec se li podia presentar millor ocasió. L'homenàs era un avar a qui per tant explotar-los se

n'hi havien anat els treballadors, i ara se n'anava a cercar-ne d'altres a pobles llunyans perquè per aquelles vores era massa conegut i ningú hauria volgut llogar-s'hi. — Vet ací uns jornalers de franc! es digué el miserable. I fregant-se les mans de satisfacció els proposà d'anar a casa seva on serien molt ben tractats (!) i des d'allí escriurien a casa d'ells perquè els vinguessin

a buscar. Els nens feren uns grans salts d'alegria, s'abraçaven i besaven el traïdor pagesà, pensant haver trobat en ell un protector. — Això sí, com que sóc pobret m'haureu d'ajudar un xic a fer la feina. — Tant-se-va!... ja ho farem de gust, contestaren els petits, i amb l'ànima eixamplada seguiren el pagesà a casa seva.

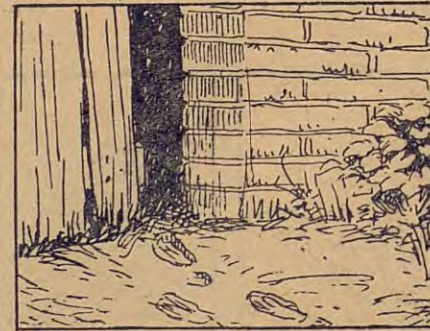
A aquelles mateixes hores, però uns quilòmetres més enllà, veieu què succeïa: La Monique, com cada matí, es llevà per donar menjar al gos primer i després a la mainada si en quedava i comteu la seva sorpresa en no veure'ls al seu jaç! — Quina n'hauran feta? i de seguit pensà amb fruïció en el gust amb què els pegaria.

Sortí fora del carro i els cridà a tot pulmó, però sols l'eco llunyà li contestà. — Què són aquests brams? rondinà des del seu llit en Testa-ferro, amb la seva amabilitat habitual. — Aquelles males peces que no sé on són. Maliatsiga! — Calla i deixa'ls per mi que algun dia havien de saber qui és en Testa-ferro! i mastegant reganys

i amenaces es posà les calces i armant-se d'un garrot sortí del carro. — Ah rucs! no em costarà gaire de trobar-vos. Que no ho heu vist que les petjades diuen prou on sou? i seguint les falses petjades que el gos havia imprès en el fang amb les sabates dels nens anava enrabiament més, com més trigava a trobar-los. Per fi semblà

arribar a terme, les petjades marcaven que els nens havien entrat en una barraca abandonada. S'hi ficà amb ganes de fer feina i així que notà una ombra que es bellugava, garrotada! Uns inesperats i desoladors lladrucs el sorprengueren i més quan veié el «Borinot» fugir amb les quatre sabates calçades. En Testa-ferro ho maleïa tot!

Ja podia enrabiament-se, ja! que no es podia esbravar, que els seus perseguits, qui sap on eren! La Monique, se les empenquè amb el seu home, perquè no els vigilava millor, i ell que li tornava que això era feina d'ella i de les paraules passaren a les plantofades que semblaven l'Uzcludum i l'Spalla.

(Acabarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

per En GUILLEM D'OLORÓ

EL FENOMEN

En la barraca més gran de la fira de Vilafàstic s'ensenyava el famós gegant Fierabràs, de dos metres i mig d'alçada, que espantava les criatures i divertia els grans. El preu d'entrada era dos rals.

Un dia es presentà a la porta un pobre pagès amb la seva dona i una inacabable corrua de criatures i de-

manà a l'home dels bitllets que els deixés entrar a meitat de preu.

— I per què — respongué aquest. — Quin privilegi heu de tenir?

— Es que sóc un pare de família amb catorze criatures! — exclamà el pobre home.

— Pare de família amb catorze criatures? féu el taquiller, astorat. — Espereu-vos una mica que faré sortir el gegant perquè us vegi a vosaltres!

L'ANUNCI

Un senyor entrà en uns grans magatzems en cerca de diversos objectes que necessitava. Abans d'arribar a la secció corresponent, en passar per davant del taulell d'objectes d'escriptori veié a terra, davant seu, un duro.

Immediatament s'ajupí per collir-lo però, cosa estranya! el duro resistí. Per dissimular, el senyor s'allunyà una mica, donà la volta a la secció i tornà a passar pel mateix lloc. El duro encara hi era.

Deixà caure dissimuladament el mocador i s'ajupí fent veure que ho feia per recollir-lo i ensems engrapà el duro pels cantells amb les ungles.

Però la moneda semblava pesar tonelades. Encara estaria allà fent esforços si un dependent no se li hagués acostat, el qual, donant-li un copet a l'espatlla, li va dir:

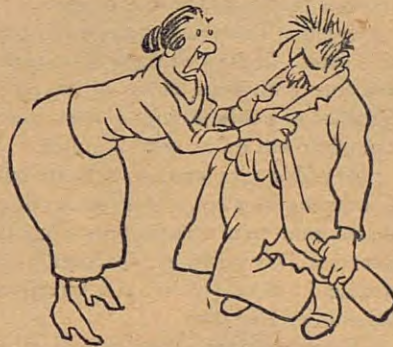
— Pot estar convençut pràcticament, senyor, que la nostra pasta Sinfonion ho enganxa tot perfectament. Són dues pessetes.

I el pobre home per no passar per lladre, n'hagué de comprar una ampolla.

SABIA ON ERA

L'embriac es presentà a casa sense barret a les dues de la matinada. La seva dona el rebé amb el soroll que es pot suposar.

— Miserable! venir així en aquestes

hores! no t'én dones vergonya, mal home! Mira, fins el barret has perdut, desgraciat.

— No... no... és pa... pas... veri... tat que... que l'hagi... gi... pe-per... dut.

— Que no? Doncs on és?

— Es... és... a la... cla... vegue... gue-guera de la ca... ca... cantonada!

PROGRAMA ESTUDIANTIL

Un amic meu, que cursa a la Facultat de Filosofia, diu que aquest istiu, en anar a fora, col·locarà en sa maleta el següents llibres:

Discursos de Ciceró,

Vides paral·leles, de Plutarco.

De la Natura, de Lucreci,

Pensaments, de Pascal,

El Quixot, de Cervantes,

Història Universal, d'Oncken,

Decadència i caiguda de l'Imperi

Romà, de Gibbon; i... deixarà la maleta a casa.

TOTS SOM DE FANG

Un catedràtic passava pel carrer i va veure un xicotet que amb el fang del sot d'un arbre estava fent una construcció. Li demanà afectuosament:

— Què fas, maco?

— Faig una Universitat — respongué el noi.

— Una Universitat? Caram, que serà bonic! I els catedràtics on són?

— Uii! — respongué el xicot. — No tinc prou fang! En necessitaria molt per fer catedràtics!

Segons es sabé més tard, feia poc li havien dat diverses carabasses.

EL CRÍTIC

Un hortolà de Viladecans visitava a Barcelona una exposició de pintures. Entre elles n'hi havia una representant Adam i Eva en menjar la fruita prohibida; que era objecte de tots els elogis. Però el nostre agricultor, en veure-la, mogué el cap i declarà formalment:

— Aquest quadre és un bunyol.

— Per què? — li preguntaren els circumstants.

— Perquè, mireu, Eva li està donant a Adam una poma d'una varietat que encara no fa deu anys que se'n coneixen!

PER ESTALVIAR PARAULES

En Joan Patam estava afònic a conseqüència d'un refredat i el metge li va recomanar que parlés el menys possible.

En Joan, decidit a complir les ordenances facultatives, així que es veié precisat a comprar que'com en una drogueria, digué a l'amo de l'establiment:

— Dispensi, faria el favor de donar-me un bocí de paper, pluma i tinta? Es perquè haig de comprar-li quelcom i el metge m'ha recomanat que no parlés gaire, de manera que escriuré el que necessito i vostè podrà llegir-ho i donar-m'ho sens necessitat de paraules inútils i perjudicials per la meua salut.

L'adroguer li donà el paper i en Joan hi escriví:

«Dues unces de canyella».

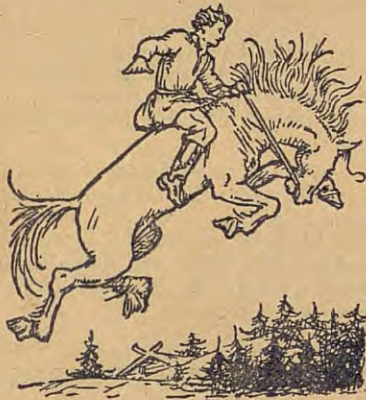
CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

P A R D A L E T

(Continuació)

Cap allà a la mitja nit s'aixecà un vent fort, i el mar, que quasi tocava a la finca, va començar a bruelar i alçar unes onades que haurien engolit una casa entera. Quan queia la darrera campanada de les dotze va aixecar-se una onada esgarriosa que diexà al descobert el fons del mar, i aleshores va eixir d'aquelles profunditats una euga formosíssima i blanca com l'es-cuma; va sacudir sa crinera, va reni-llar i es va llençar al camp al galop. En arribar al primer feix de blat va començar a menjar-se'l amb una rapi-lesa mai vista. En Pardalet, refet de

l'astorament dels primers moments, va atansar-se a l'euga, i amb una des-tresa insospitada li entortolligà la ca-dena per les potes. L'euga, en intentar fugir, va caure a terra i en Pardalet va aprofitar l'avinentesa per pujar-li al llom. L'animal aconseguí deslliurar-se de la cadena, s'incorporà i arrencà un galop esfereïdor, mes en Pardalet se-guia agafat a la crinera cavalcant com el millor genet que hom hagi vist. En sa cursa desenfrenada, l'euga traves-sà, amb una rapidesa vertiginosa, plans i muntanyes, boscos i obagues... mes en Pardalet semblava clavat al

llom de l'animal. Per fi, cansada de tan córrer, l'euga es deturà i li va dir:

— O jove ardit! Tu has pogut do-minar-me, teva és la meua llibertat i la de la meua família; teves som les meves filles i jo.

I acabant de dir això es va atansar a la vora del mar, féu un renill i varen eixir del fons del mar quaranta una eugues joveníssimes i blanques com la seva mare, d'una excel·lència tal, que hom no n'hauria pas pogut trobar altres d'iguals en tot el món.

En Pardalet, amb aquell ramat de bestiar que enamorava, emprengué de nou el camí de casa. Quan hi arribà ja era ben entrat el matí. En sentir la fressa que hi havia al pati, eixiren al carrer el pare i la mare i tots quaranta germans i ja podeu pensar la sorpresa que tingueren en veure aquell bé de Déu de bestiar! El varen arribar a ma-rejar a preguntes i ell va anar expli-cant tot el que li havia ocorregut, amb tota mena de detalls.

Mestrestant els quaranta un ger-mans havien anat creixent i ja eren mossos fadrins; el pare els digué:

— Nois; hauríeu de pensar en pren-dre estat. El meu desig és que us cas-seu tots d'un cop. Si no hi ha noies fadrines al poble ja podeu anar a cer-car núvia allí on us sembli millor.

Al poble tot plegat no hi havia mit-ja dotzena de xicotes per casar; deci-diren anar-se'n a l'aventura a cercar promesa. Els pares els donaren la be-nedicció i ells se n'anaren a cavall de les eugues blanques.

Varen caminar dies i més dies; no era pas cosa massa senzilla el trobar quaranta una núvies. Demés, ells no es volien separar i volien casar-se amb noies que totes fossin d'una mateixa família, car volien córrer tots la ma-teixa sort i, és clar, no es troba així

com així una mare que es pugui van-tar de tenir quaranta una filles.

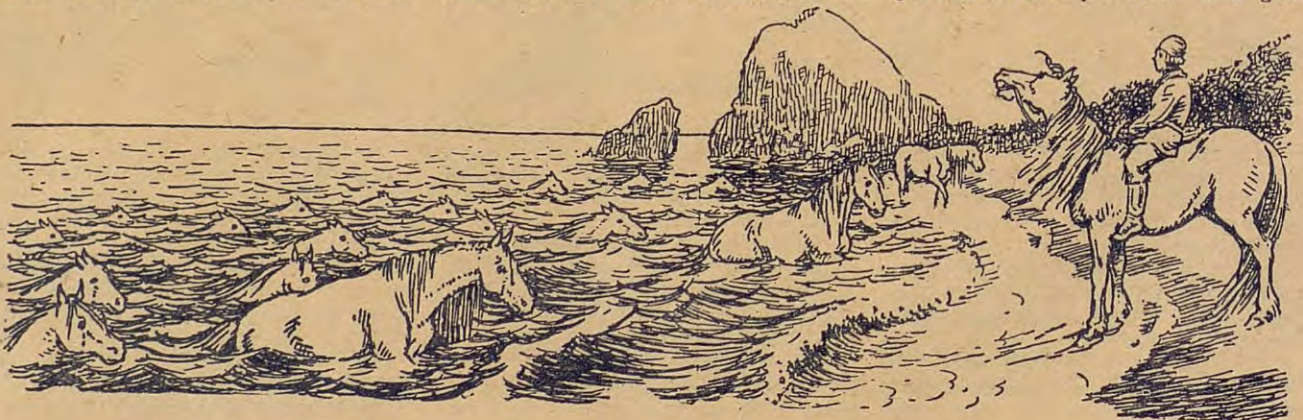
Per fi varen arribar a un país molt llunyà i veieren al capdamunt d'una muntanya altíssima un castell negre i paorós. Era tot ell cercat per un mur de vint canes d'alçada, al peu del qual hi havia una fossa plena d'aigua. Al davant del castell hi havia unes esta-ques clavades a terra en renglera, i els xicots descavalcaren, lligaren les eu-gues a les estakes i trucaren a la porta. La porta es va obrir sola. Varen entrar al pati del castell, i al moment que ho havien fet aparegué el bruixot que era amo del castell. El seu aspecte era repugnant com una mala cosa. Era petit i corbat; les cames tortes que els genolls es tocaven, i els braços tan llargs que quan caminava podia ben bé apoiar les mans a terra el mateix que els simis. Son rostre era esblan-queït; els ulls que quasi li sortien de les conques, verds i esblaimats, i li pen-javen els pèls d'una barba i un mos-tatxo vermells com el pebre.

Els quaranta un germans no s'em-basardiren pas gens ni mica; no pas perquè anessin tants, sinó perquè cada un d'ells era prou valent per fer front a un regiment.

— Qui és qui us ha donat permís per entrar al meu feu? — preguntà, amb una veu estrafalària que sembla-va eixir de dins d'una caverna.

— Mireu, avi — féu el que era més a prop; — és de persones polides, abans de preguntar als forasters, do-nar-los el Déu-vos-guard, obsequiar-los amb una bona taula i un bon bany, i després de tot això preguntar-los-hi tot el que a hom pugui ocórrer-se-li.

El bruixot, tot i anant grunyint, els féu entrar al castell, els va acompa-nyar al menjador i els va donar men-jar i beure fins que varen tenir gana

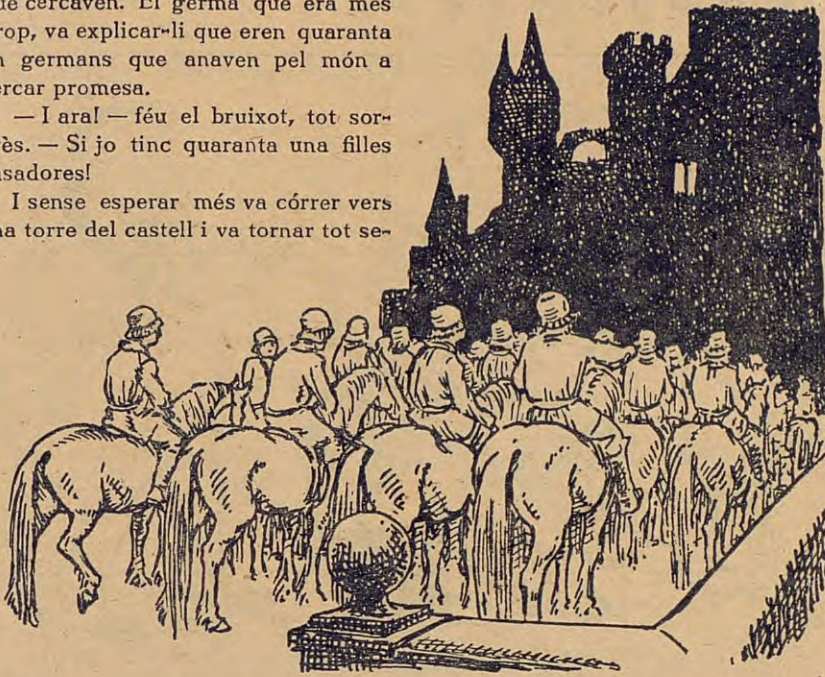

i set. Després, de sobre-taula, els va preguntar d'on venien, on anaven i què cercaven. El germà que era més prop, va explicar-li que eren quaranta un germans que anaven pel món a cercar promesa.

— I ara! — féu el bruixot, tot sorprès. — Si jo tinc quaranta una filles casadores!

I sense esperar més va córrer vers una torre del castell i va tornar tot se-

tra muller perquè si no, sou perduts...
— I així va anar avisant a tots.

guit acompanyat de quaranta una donzelles d'una beutat meravellosa. Ningú hauria pogut dir mai que tanta formosor fos filla d'aquell bruixot repugnant.

Els quaranta un germans sol·licitaren del bruixot el permís de mullerar-se amb les seves filles i no cal dir que els fou concedit immediatament.

Les noces es celebraren l'endemà mateix i foren celebrades amb un festí esplèndid. A mitja tarda en Pardalet demanà a la seva muller que li permetés d'anar a veure com estava l'euga, i en arribar a l'estable va trobar l'animal tot neguitós.

— Què tens... què tens!... — li féu en Pardalet, tot passant-li la mà pel llom.

L'euga li respongué:

— Ja tenia angúnia de què no vinguessis. Has de saber que el bruixot té la intenció d'exterminar-vos a tots quaranta un germans aquesta nit mentre dormireu.

— I com ho podem fer per deslliurar-nos-en?

— Mira — féu l'euga — avisa a tots els teus germans que aquesta nit, per dormir, es posin un vestit de llurs mullers.

— Res més?

— Res més.

En Pardalet donà un pinso a les quaranta una eugues i se'n tornà cap a dalt.

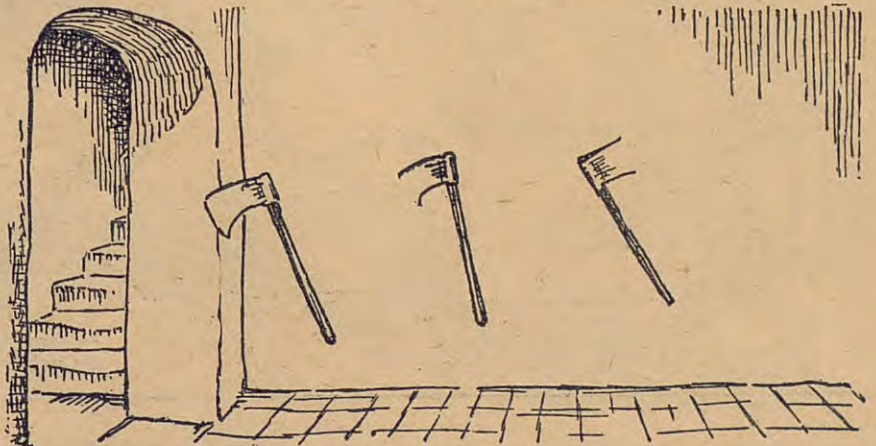
Va arribar el vespre, i cada parella se'n va anar a dormir a la cambra respectiva i el bruixot se'n va anar a la seva. Tan bon punt fou tothom al lloc, en Pardalet eixí de sa cambra i va anar recorrent totes les dels seus germans:

— Correu, doneu-vos manya: Poseu-vos, per dormir, un vestit de vos-

Els germans, que bé prou coneixien l'astúcia del germà Pardalet, no s'hi pensaren gens i tragueren de la caixa de la seva dona un dels vestits d'ella i se'n posaren immediatament, fet el qual es ficaren al llit i apagaren els llums.

El bruixot, en arribar a la seva cambra, mig embriac com estava, es va anar despulant i es va ficar al llit. Al punt que tocaven les dotze a la to-

rra del rellotge del castell, conjurà els seus criats:

— Ei! Els meus fidels servents! Veniu al meu davant!

En dir aquestes paraules, comparegueren al davant del bruixot tres destrals d'acer brunyit amb un tall que feia paor de veure, que s'aguantaven en l'aire per l'art màgica de llur amo i senyor.

— Escolteu-me, i seguiu la meua ordre al peu de la lletra: Recorreu totes les cambres del castell; totes sense deixar-ne ni una. Tot ésser humà que trebeu vestit d'home li lleveu el cap en rodó; després quedareu lliures.

Les tres destrals eixiren del quarto i anaren entrant a les cambres dels novells matrimonis, i com anaven trobant tothom vestit de dona, tornaven a eixir sense tocar a ningú. Per fi tornaren entrar a la cambra del bruixot, i com que fou l'únic ésser humà que trobaren amb vestit d'home, es varen descarregar totes tres al damunt d'ell amb aital fúria que no tingué ni temps de gemegar.

L'endemà, quan es despertaren i trobaren el bruixot mort al llit a cops de destral, les noies trencaren en un plor que encongia el cor, però en assabentar-se que llur pare havia volgut matar els marits llurs, es consolaren aviat.

Varen davallar als soterranis del castell i trobaren a mils de caixes de riqueses de tota mena, les quals des d'aleshores foren de la pertinença llur.

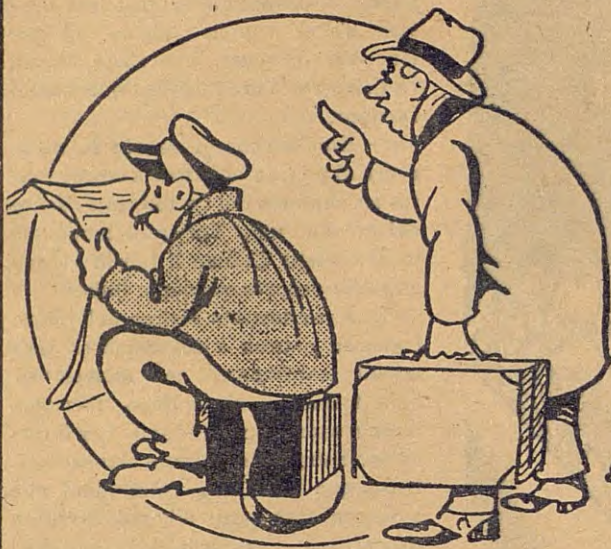
En Pardalet, acompanyat de la seva gentil muller, va sortir a cavall de l'euga aquell mateix matí a buscar els seus pares, els quals ja podeu pensar la joia que tingueren en assabentar-se de la sort de llurs quaranta un fills. Emprengueren el viatge vers el castell negre i al cap de molts dies de camí hi varen arribar.

Hom assegura que tots varen viure llargues anyades plenes de benaurances de tota mena fins que Déu els va cridar al cel.

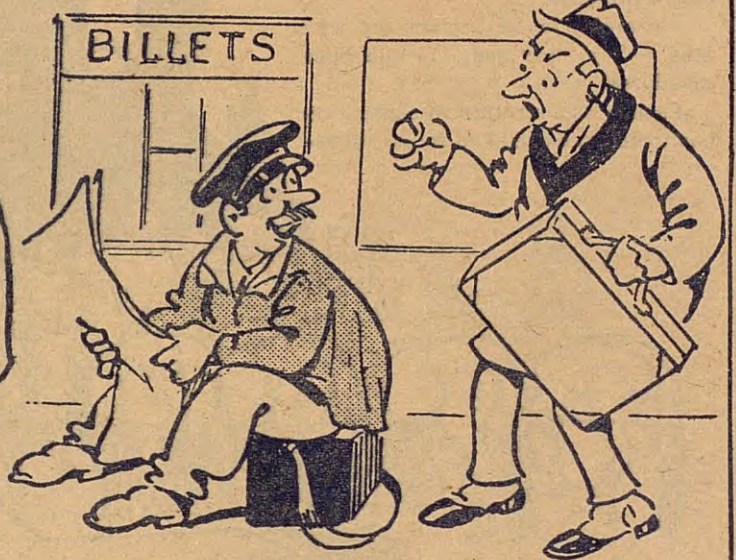
Allí els poguem trobar.

L'equipatge

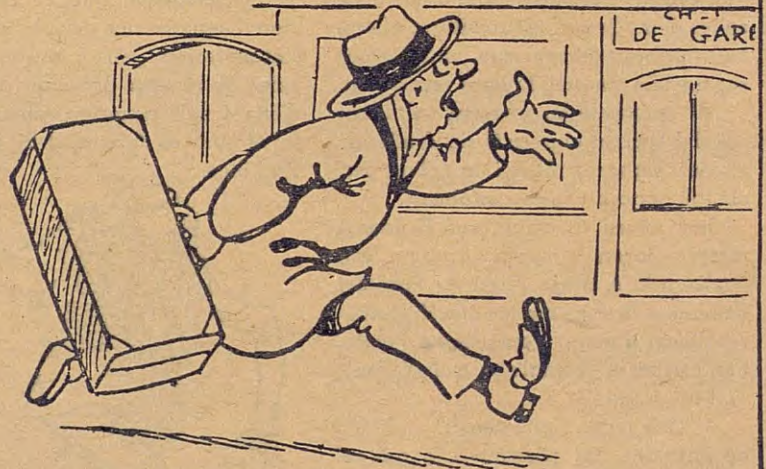
L'equipatge on va, senyó?

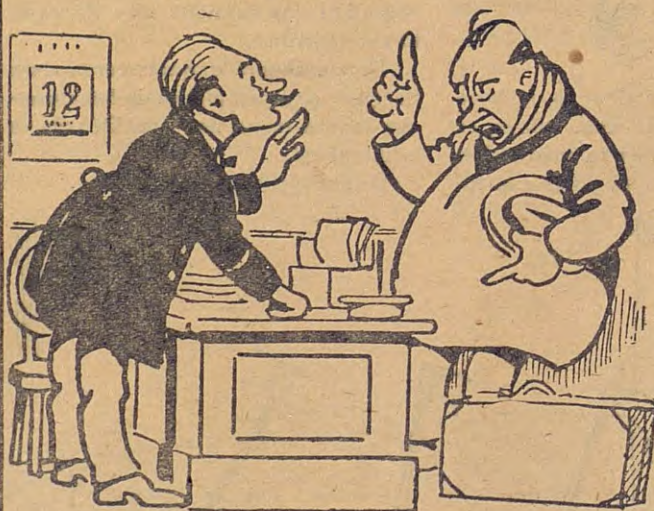
Caram, què n'haig de fer, jo?

Quin empleat insolent!

Vaig a queixar-me al moment!

— Vostè l'ha de castigar
— Ara el vaig a escridassar.

— Empleat nostre no és pas!
Ve pels comptadors del gas!

UN RETALLET DE CADA COSA.

DEL TENPS ANTIC

Després de derrotat, Creso es tanca a Sardes, sa capital i Cirus la sitià. No l'hauria pas presa, tan forta era, si no s'hagués escaigut que a un dels sentinelles de la muralla li caigué el casc daltabaix i baixà per les roques a recollir-lo. Els Perses, en veure-ho compregueren que per aquell camí podrien també pujar-hi ells i així ho feren.

La ciutat fou assaltada de nit i després d'una lluita pels carrers, restà en poder dels Perses. Un soldat anava a matar Creso sense conèixer-lo quan el fill del rei que era mut de naixença amb un esforç sobrehumà recobrà la paraula i cridà: «No mateu Creso!»

Fet presoner, Cirus el condemnà a ésser cremat viu. Quan estava lligat dalt de la pira, l'infeliç monarca exclamà: «Raó tenies, Solon!» Cirus en sentir això li demanà què volia dir, i havent-li explicat Creso, el perdonà pensant que també ell podia arribar a trobar-se en tals circumstàncies, i el féu un de sos ministres i educador dels seus fills.

LLOCS ON NO HE ESTAT MAI

Atenes. — Es la pàtria dels savis i dels artistes. Els seus llocs més famosos foren el Liceu, l'Acadèmia i el Pòrtic que alguns diuen si foren els llocs d'origen de les filosofies aristotèlica, platoniana i estoica però que segons investigacions recents no són sinó l'origen dels tenors, els acadèmics i les porteres.

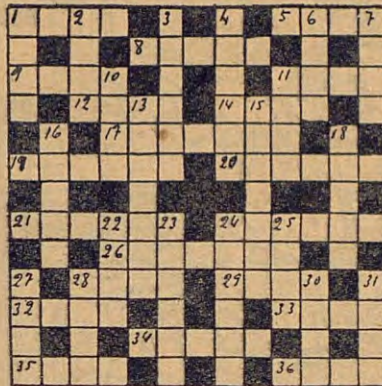
Damunt d'Atenes hi havia un turonet dit l'Acropòlis on una mena de Nebot d'aquell temps anomenat Fídias construï i ornamentà el temple Partenon amb la sola i única intenció de què anys a venir, els anglesos poguessin afanar-ne les escultures i els intèrprets de l'agència Cook fessin bones propines ensenyant-lo als viatgers curiosos.

Avui Atenes és una ciutat de sisè o setè ordre, més bruta que Barcelona. Molt visitada per turistes i arqueòlegs afanaires d'antiguitats.

La glòria més gran d'Atenes és d'haver-s'hi inventat els Ateneus i la pega grega.

MARC POLO

MOTS CREUATS

Horitzontal: 1. Vas sanguini; 5. Natural del Marroc; 8. Regne africà; 9. De la llet; 11. Habitació; 12 Estimar; 14. Dirigir-se; 17. Ruboritzar-se; 19. No alegre; 20 Finir; 21 Peix; 24 Sant pagès; 26 Noble rus; 28 No dret; 29 Germà de Moisès; 32 No núvol; 33 En la mar; 34 Monedes d'or; 35 Flor; 36 Femení de pare.

Vertical: 1 Vanitosa; 2 Rentada; 3 Contrari de pau; 4 Està indecís; 6 Preguar; 7 Mar de la Persia; 10 Estives 11 Dona d'Abraham; 13 Vellúria; 15 Nom de dona, el més curt; 16 Escollir 18 Baixar bruscament; 22 Instrument de fusta; 23 Poble d'Alacant; 24 Enfadades; 25 Rètol del Crucifix; 27 Eina de cuina; 31 Mascullí de mare.

HUMOR D'ALTRE TENPS

Deia un gran estrafalari un dia, tot exaltat:
— M'agrada la llibertat!
I el pillo era presidari!

D.

Un batlle molt eixerit que era també liberal va agafar un criminal amb molts treballs, certa nit. Quan sortí a declaracions va confessar sa maldat, i prompte fou condemnat a divuit anys de grillons. Però el batlle, de seguida digué: — Es poc, és massa sort, jo mano, pena de mort! i presiri per la vidal

P. LL.

Un pagès jugà a pilota amb tres fills de Teruel i per dir: — Renoï, com bótal digué sens faltar-hi gota:
— *Re niño, cómo tonell*

S. CORT

Plorant deia l'Assumpció: — A casa hem tingut consulta per la mare, mes resulta que no es troba curació. — I doncs els homes de ciència, Assumpció, què és el que han dit? — Que si mor aquesta nit haurà perdut l'existència!

E. M. H.

Aquí dins un me'ge hi ha. No es sap de quin mal morí; ell mateix es va curà.

P. B.

A don Sever la mixola li ha fugit prò l'ha trobada i amb alegria extremada ho celebra fent tabola. Veient-lo en aquest estat estranys i veïns s'ajunten, dient, si el que té pregunten: — Avui ha agafat el gat!

S. ALSINA

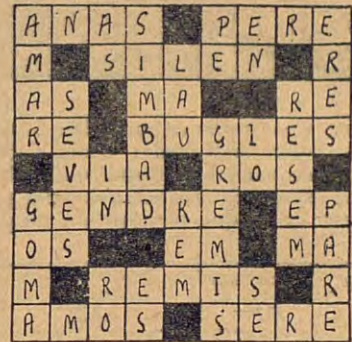
Un senyor molt tafaner va preguntar-li a en Tino: — Tu noi, quin ofici fas? — Esquilo rucs, per servir-lo.

M. M.

Solucions al número passat

Al jeroglífic comprimit: *Parells o senàs.*

Mot creuat:

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 401 — Josep Albet.

N.º 402 — Josep Durán

N.º 404 — Francesc Pujol

N.º 405 — Eulàlia Fuster

LA POMETA

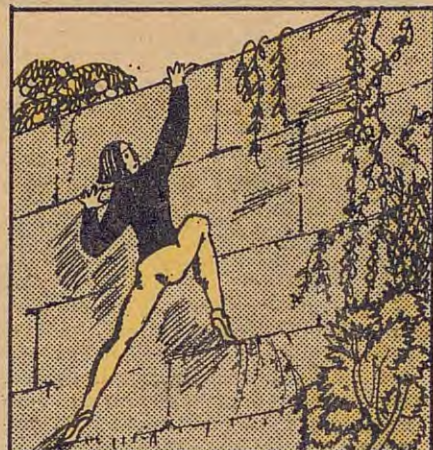
Conte de Grimm, dibuixos per DIVORI

Un matrimoni vivia al costat mateix de l'hort d'una famosa bruixa, la qual conreava amb especial predilecció una pomera que donava unes fruites molt formoses. Marit i muller eren feliços

car esperaven aviat l'arribada d'un infantó Però un dia, la muller, mirant per la finestra, veié fruitada la pomera de la bruixa i desitjà tastar aquelles pomes.

En parl amb el seu espòs i a quest, després d'intentar dissuadir-la'n, temorós que emmalaltís es decidí a saltar la tanca de l'hort de la bruixa per collir la preciosa fruita. Tot va ésser

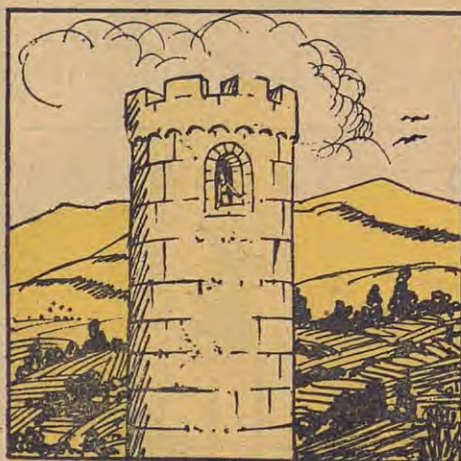
haver-la collit que va sortir-li la bruixa i va preguntar-li irada: «Com t'atreveixes a robar-me la fruita!» El pobre home espantat li explicà que eren per la seva dona, que es moriria si no po-

dia haver-les. «Està bé», digué la bruixa. «Pots quedar-te les pomes, però m'hauràs d'entregar l'infant que t'arribarà aviat» L'home no pogué més que accedir.

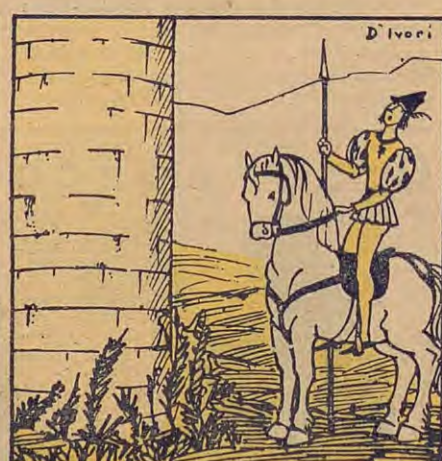
Quan nasqué l'infant esperat, que era una nena bonica com un estel, la bruixa es presentà i se l'emportà sense que hi valgessin crits ni plors. Li posà per nom *Pometa* i mentre fou pe-

tita la crià a casa seva; però quan va tenir dotze anys la tancà en una torra molt alta en mig del bosc. Era impossible la fugida, car la torra no tenia més obertura que la finestra.

Quan la bruixa volia pujar, cridava des de baix: «*Pometa, Pometa, llença'm una treneta que pujaré*». La noia deixava anar ses llargues trenes i la bruixa hi pujava.

Un dia un príncep que passava pel bosc, sentí cantar na *Pometa* i restà embadalit i corprés i volgué saber qui era que tenia aquella veu tan dolça. (Acabarà)